

BURADAN AÇINIZ

İbrahim Zubaroğlu

Ağaçların kişiliksiz olduğu dönemlerden geçtik. Göğsümüz ağrımdan yorulalı çok oldu, nefesimiz olağan halini “bu” olarak belledi; gürültülü varlığımız, hırıltısı ciğerimizin; kimliğimiz.

Yeni arabama binmeyeli çok oldu. O kadar çok öksürük ile dolu ki içi... Camlarını hiç açmıyorum, dışarıdan bakanlar dingin sansın içeriyi.

Böğürür gibi şarkı söyleyen biri var radyoda, ismini hatırlayamıyorum. Fırsatım olursa mutlaka söyleyeceğim böğürür gibi söylediğini; kibar görümlü bir kadına da hiç yakışmıyor. Öksürüğümle bastırıyorum böğürtüyü, yalan söylüyorum ardından: “Önemli bişey yok bebeğim; dün kötü bir tütün içirdiler bana, sigaram bitmişti.” Yıllar olmuştu oysa tüm dumanlardan uzaklaşalı.

Yağmurlu olmadığını hatırlıyorum o günün, lanet zillerin çalışını, susmayı telefonların. Terliyordum, üşüyordum, bakışlarım boşlukta sabit duruyordu ve ensem saatlerdir kıpırdamıyordu. O kadar çok şey geçiyordu ki kafamdan, her birine o kadar uzaktım ki... Neden gitmiyorlardı, neden izin vermiyorlardı uyumama? Onlarla olan sorunlarımın asla çözülemeyeceğine yemin edebilirdim, bunu onlar da biliyorlardı.

Öte yandan, sen orada durmuş, gülümsüymüş gibi durmayan tebessümün ile konuşmadan bakıyordun. (Bana kalırsa, beni anlamaya çalışmanın en akılsız yolu idi bu). Senin hakkında olabilecek tüm sakat bilgilere sahiptim ve bunlardan bir sonuç süzemeyeceğimi anlamıştım, çok fazla terliyordum; tebessümün gerçekmiş gibi görünüyordu.

Yaşan(amay)anlara ne kadar da çok anlamlar yüklemiştik; ne kadar da gerçek idi hepsi... Nasıl da itiverdik elimizin tersi ile tümünü... Gerçek hayat bizi beklerdi ve bir an önce atılmalydık kollarına. Öyle yaptık.

Belki yağmur yağsa her şey daha farklı olacaktı. Sen, merdivenli şehir ve tutulmayan günlük; ortada bu kadar şey varken “çok daha farklı” olacaktı demek gelmedi içimden. “Çok” aramızda sürekli olan yegane “şey” idi zaten: Çok istiyorduk, çok alıştık, çok başkaydık, çok umursamazdık, çok güzeldik, çok yanıldığımızı çok çabuk karar verdik; çok hırçın ve çok çekilmezdik. O kadar çok şey vardı ki beklediğimiz, o kadar yorgunduk ki beklentilere karşı...

Şimdi durup-hatırlayalım o zamanları; ağır ve kara bir çöp torbası (yanlış yere doldurulmuş), kararsız bir çöpçü, bir süper kahraman ve bir kara melek.

Yağmur yağmıyor, kar toplamıyor hava, ay; seyretmek için doğmuş geceye, seyredilmek için değil. Yağmur yağsa her şey başka olacak belki...

Çok fazla ruhlar görmüştük rüzgarda uçuşan oysa... Hiç biri tutunamamıştı hiçbir mavi ya da yeşile. Bunun da öyküsü belki sonra gelir.

Her şey derinlerden gelen o sefalet sesleri ile başlamıştı. “Ne kadar yüksekten düşersen o kadar dibe batarsın” ya da buna benzer bişey idi söylediği, sadece lanetli kulakların duyacağı bir tonda. “Sen” diyordu, “yaşamda yolunu bulamayacaksın; yaşamın buradan açınız* -1 da yok.”

Uykudan kalktığımda “siktir git” dediğimi

hatırlıyorum ama nedense yatağımda değil de alışılmadık bir yerdeydim. Aldırmadım. Doğruca buzdolabına yönelip yeni bir başlangıç hazırladım kendime. Bütün kasetler huzursuz köpekler gibi bekliyorlardı yerlerinde ama herkes yalnız olduğumu düşünüyordu. Beni hiç kimsenin rahatsız etmeyeceği bir gökyüzünün altında bir yolculuğa çıkmak... İşte oluyordu sonunda... Gördüğüm bütün çocuklar el sallıyordu bana, bana ve güneş gözlüklerimin arkasına gizlenen, görmedikleri kan çanağı gözlerime.

Kör gözlerle bile bulabilirdim yolumu, yeter ki yanımda güvensiz sesler olmasın. Baktığım her yerde çarmıha gerilmiş İsa gözlerini bana dikmiş, ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakıyordu. "Tam bana göre" dedim O'na, "çarmıhta beklemek, ama sen kaptın; her zaman birilerinin bizden çaldığını sen de yapmışsın" ve devam ettim yoluma. İsa kırılğan mıydı acaba? Bunu kim bilebilir ki...

Yola düşüyorum, beni beklemeyen otellere dođru.

Seni unutuyorum. Sana uyguladığım ilk ve son "şiddet" bu: Unutuyorum seni; saydamlaştırıyorum ilişkimizi.

Bilirsin, severim unutmayı, en seksi tarifini yaşamın, en transparan zamanlarını.

Manzaraları kapatabilecek her bir şeyi, hiçbir şey yapmadan tarumar edebilmenin biyo-fizyolojik reveransını varlığına.

Unutuyorum seni, hızla uzaklaşıyorum dertlerimden.

*mr snakeskin (bir nevi masal kahramanı)

Cineylikler

"hem cellat hem de kurban, hem yara hem de bıçak"!

Şiddetli bir şekilde...
gözükleri kurbanı...
kurbanın bir diğ...
dış kurban...
bıçak...
M. Kemal...

Şiddetli bir şekilde...
gözükleri kurbanı...
kurbanın bir diğ...
dış kurban...
bıçak...
M. Kemal...

